

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΝ ΓΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 403-410

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ



"Υστερα από πενταετή όρφάνιαν με δάκρυα θερμά έχαιρέτιζαν τὰ πλήθη τῶν χριστιανῶν μας τοὺς νέους Ἠγῆτορας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

ΦΡΙΚΤΟΝ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ

Και άλλοτε ἐδόθη ἀφορμή νά ἀσχοληθῶμεν μετὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν οἰκτρὰν ἐκκλησιαστικὴν διαίρεσιν τῶν Ἀντιοχείων, ὑπερμεσουήτων τοῦ τετάρτου αἰῶνος, διὰ τῆς ὑπάρξεως ἐν τῇ αὐτῇ πόλει δύο ἀλληλογκαλουμένων ἐπισκόπων ὁρθοδόξων.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν ἄδικον καθαιρέσιν καὶ ἔξορίαν τοῦ Ἀντιοχείας Εὐσταθίου, τὸν θρόνον αὐτοῦ ἀνεπλήρωσεν ὁ ἀπὸ Σεβαστείας Μελέτιος. Οἱ ὁπαδοὶ ὅμως τοῦ Εὐσταθίου ὑποψιαζόμενοι κακῶς τὸν Μελέτιον, ὡς δῆθεν ἀρεινίζοντα, δὲν ἤθελον νά ἀναγνωρίσωσιν αὐτὸν ὡς ἐπίσκοπόν τῶν ἔχοντες δὲ καὶ ἱερεῖς τινὰς ὁμόφρονas, ἐτέλουν δι' αὐτῶν τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα ἔξω τῆς Ἀντιοχείας. Μολοντί ὁ Ἅγιος Μελέτιος ἀπέδειξε διὰ πολλῶν τὰ ὁρθόδοξα φρονήματά του, καὶ μολοντί πολλοὶ ἐπίσημοι ἅγιοι ἄνδρες ἐμεσολάβησαν διὰ νά ἐπέλθῃ ἡ συμφιλίωσις τῶν διίσταμένων, τὸ κακὸν ἐξηκολούθει· κατέστη δὲ ἔτι μᾶλλον χειρότερον, ὅταν ὁ δυτικὸς Ἐπίσκοπος Καλάρων Λουκίφερ ἐλθὼν εἰς Ἀντιόχειαν, ἀντὶ νά συντελέσῃ εἰς τὴν γεφύρωσιν τοῦ σχίσματος, διηύρυνε τὸ χάσμα αὐτοῦ, μετὰ τὸ νά χειροτονήσῃ κάποιον Παυλῖνον Ἐπίσκοπον τῶν ἀπεσχισμένων ἐκ τῆς κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς ὑπὸ τὸν Μελέτιον διατελούσης.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας, ἔχουσα δύο παράταξις ὁρθοδόξους μετὰ ἐπικεφαλῆς δύο ἀντιπάλους ἐπισκόπους, διῆλθε τότε ἀπαισίας μνήμης περιστάσεις. Ἡ κατάστασις πρὸς καιρὸν δι' ἀμοιβαίας συμφωνίας ἐφάνη ὀλίγον βελτιωμένη, καθότι ὁ Παυλῖνος ἐδέχθη νά διαδεχθῇ εἰς τὸν θρόνον τὸν Μελέτιον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, μὴ χειροτονουμένου ἑτέρου τινός· ἀλλ' ὅταν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μελετίου ἐν Κωνσταντινί, ἔνθα οὗτος μετέβη μετασχὼν τῆς Β' Οἰκουμένης Συνόδου, δὲν ἐκλήθη εἰς τὸν θρόνον, καθ' ἃ συνεφωνήθη, ὁ Παυλῖνος, ἀλλ' ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Συνόδου Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ὁ συνοδεύσας τὸν Μελέτιον πρεσβύτερος Φλαβιανός, ὁ μετ' ἄλλων πρεσβυτέρων μετ' ὅρκον ὑποσχέδεις ὅτι ζῶντος τοῦ Παυλίνου δὲν θὰ δεχθῇ προαγωγὴν διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, ἡ κατάστασις ἀπέβη οἰκτροτέρα. Καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ κακὸν ἐπεδεινώθη, ὅταν ἀποδηήσων ὁ γέρον ἡδὴ Παυλῖνος μόνος, παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον, ἐχειρονόνησε διάδοχόν του ἐπίσκοπον τὸν ὁμόφρονα αὐτῷ Εὐάγριον. Δυστυχῶς, τὰ μίση εἶχον κορυφωθῇ εἰς τοσοῦτον, ὥστε σκοτασμός πλήρης ἐχαράκτιζε τὰς σκέψεις τῶν σχισματικῶν. Αἱ συγκοφαντίαι καὶ αἱ διαβολαὶ ἦσαν εἰς χρῆσιν ἄμεσον προκειμένου νά δυσφημισθῶσι πρόσωπα καὶ πράξεις ἀντιθέτου φρονήματος. Τότε, δυστυχῶς, καὶ ἄνδρες ἐπ' ἀρετῇ περιώνυμοι συναπῆχθησαν ἀπερισκέπτως εἰς τὴν πλάνην καὶ παρεσύρθησαν εἰς πολλὰ ἄτοπα.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης Δάμασος κακῶς πληροφορηθεὶς τὰ πράγματα ἐστράφη ἐναντίον τῶν κανονικῶν Ἐπισκόπων Ἀντιοχείας Μελετίου καὶ Φλαβιανοῦ. Ἐπίσης ὁ ἅγ. Ἱερώνυμος παρασυρθεὶς καὶ αὐτὸς ἐτάχθη μετὰ τὸ μέρος τῶν σχισματικῶν καὶ ὑπε-

στήριξε τὸν ἀντικανονικὸν Παυλῖνον, θεωρῶν ὡς ἀρειανίζοντα τὸν ἅγιον Μελέτιον. Τόσον δὲ ἀπρόσεκτος ἐφάνη, ὥστε ἐδέχθη ἀπὸ τὸν ἀντικανονικὸν Παυλῖνον καὶ χειροτονίαν πρεσβυτέρου. Ἀλλ' ὅμως, τίς οἶδε διὰ ποῖον λόγον, ἢ συναισθανθεὶς τὸ σφάλμα του, ἢ δι' ἄλλο τι, οὐδέποτε ἐτέλεσεν ὡς ἱερεὺς καθήκοντα ἱερατικά, οὔτε ποτὲ προσέφερε τὴν θείαν Μυσταγωγίαν, εὐδὺς ἅμα χειροτονηθεὶς καὶ ἅμα παραιτηθεὶς τῆς ἱερωσύνης. Καὶ ἂν οὕτω ὁ θεῖος Ἱερώνυμος σκεφθεὶς ἔπραξε, μὴ ἐπιχειρήσας νά τελέσῃ ἱεροπραξίαν τινά, ὡς μὴ λαβὼν χειροτονίαν παρὰ κανονικοῦ Ἐπισκόπου, τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τρανὴν τῆς εὐσυνειδησίας τοῦ ἀνδρός, μὴ τολμώντος νά ἀσεβήσῃ παίζων ἐν οὐ παικτοῖς, θέτων ἑαυτὸν εἰς μείζον κῆρυμα καὶ κατάκριμα ἐναντὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Ὁ θεῖος Χρυσόστομος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Ἀντιοχείας καὶ κληρικὸς ὢν, ὑπὸ τὸν Μελέτιον κατ' ἀρχάς, καὶ ὑπὸ τὸν Φλαβιανὸν κατόπιν, ἐπὶ δωδεκαετίαν, 386—397, εἰργασθὲν πρὸς διόρθωσιν τῆς καταστάσεως διὰ παντὸς τρόπου. Πρεσβύτερος ὑπὸ τὸν Φλαβιανὸν διατελὼν μεγάλης προσπάθειας διὰ κηρυγμάτων κατέβαλε πρὸς ἄρσιν τοῦ σχίσματος. Τὴν αἰτίαν τῆς διαίρεσεως ἀπέδιδεν εἰς τὴν φιλαργίαν, διότι διαφορὰ πίστεως μεταξὺ τῶν διισταμένων μεριδίων δὲν ὑπῆρχε, διότι εἶχον τὰ αὐτὰ δόγματα καὶ τὰ αὐτὰ μυστήρια. Τὸν ἐστενοχώρει ὅμως ἡ διαίρεσις τῶν ὁρθοδόξων, διότι ἐδίδετο ἀφορμὴ κατηγοριῶν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τοὺς εἰδωλολάτραις. Ἡ δὲ ἐπίσημος Ἐκκλησία πολλάκις ἐδίσταζε νά ἐπιβάλῃ ἐπιτίμια εἰς τοὺς πταίοντας, φοβούμενη μὴ οὕτοι σκληρυνόμενοι ἔτι μᾶλλον, μεταπηδήσωσιν ὀριστικῶς εἰς τὴν παράταξιν τοῦ Παυλίνου. Τὸν διχασμὸν τῆς Ἐκκλησίας καντηριάζων ὁ θεῖος Χρυσόστομος, ἐπεκαλεῖται γνώμην ἁγίου τινός, καθ' ἣν «οὐδὲ αἷμα δύναται τὴν ἀμαρτίαν τοῦ σχίσματος ἐξαλείφειν», καὶ ὁ ἴδιος ἔλεγε, «διὰ τοῦτο λέγω καὶ διαμαρτύρομαι, ὅτι τοῦ εἰς αἵρεσιν ἐμπεσεῖν τὸ τὴν Ἐκκλησίαν σχίσαι οὐκ ἑλαττόν ἐστι κακόν».

Τοὺς περὶ τὸν Παυλῖνον ἐθεώρει μὲν ὁρθοδόξους τὴν πίστιν, ἀλλὰ μὴ ἔχοντας κανονικὰς τὰς χειροτονίας καὶ ἐπομένως ἀπεσχισμένους τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδυσφόρει δὲ πολὺ πληροφορούμενος, ὅτι τινὲς ἀδιαφόρως προσήρχοντο καὶ πρὸς τὴν μίαν καὶ πρὸς τὴν ἄλλην παράταξιν, μὴ διακρίνοντες τοὺς κανονικὴν, ἀπὸ τοῦ ἀντικανονικὴν ἔχοντας τὴν χειροτονίαν, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἀμφότεραι αἱ παρατάξεις ἐξ ἐπόψεως πίστεως ὁρθοδοξοῦσιν.

Ἰδοὺ πῶς ὁ θεῖος Πατὴρ σχετικῶς πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀποφαίνεται.

«Δύο εἰσὶ διαίρεσεις ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ· μία μὲν, ὅταν ψύξωμεν τὴν ἀγάπην, δευτέρα δὲ, ὅταν ἀνάξια τοῦ τελείν εἰς ἐκεῖνο τὸ σῶμα τολμήσωμεν· ἐκατέρως γὰρ χωρίζομεν ἑαυτοὺς τοῦ πληρώματος. Εἰ δὲ καὶ ἄλλους εἰς τὸ οἰκοδομεῖν τετάγμεθα, οἱ μὴ οἰκοδο-

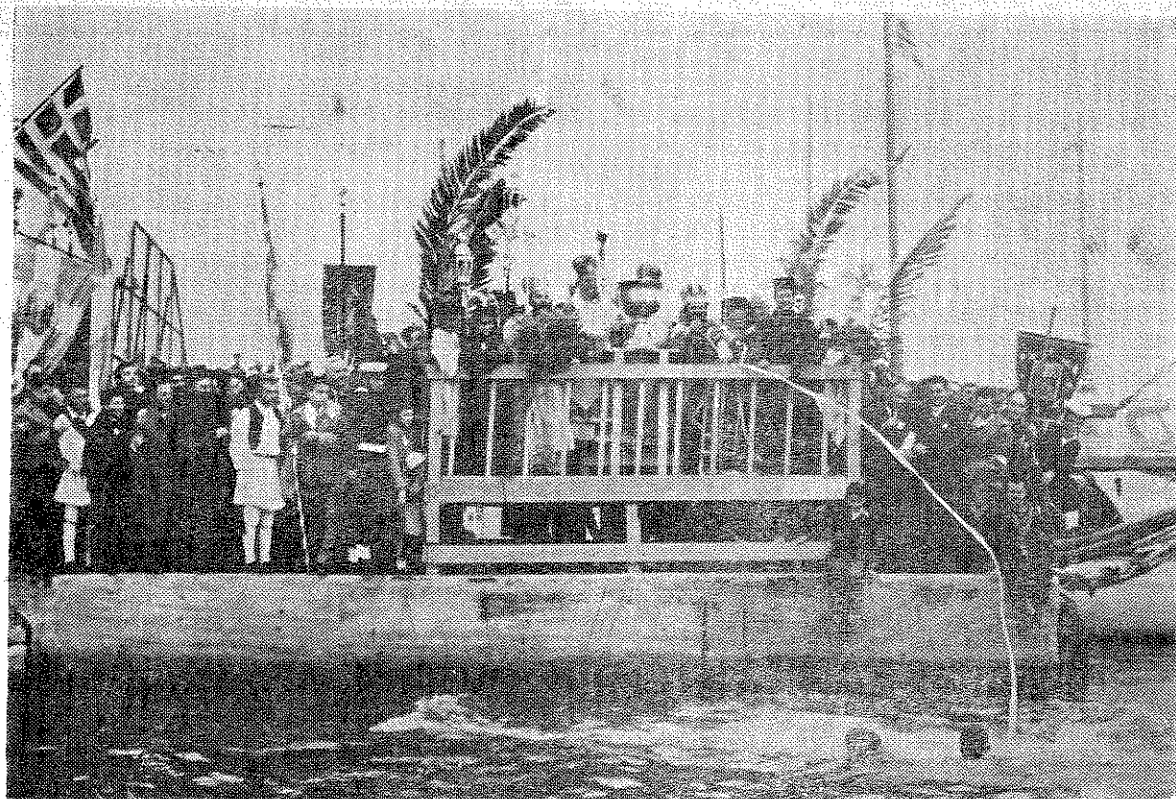
μοῦντες, ἀλλὰ καὶ πρότερον σχίζοντες, τί οὐκ ἂν πάθοιεν ; Οὐδὲν οὕτως Ἐκκλησίαν δυνήσεται διαιρεῖν, ὡς φιλαρχία· οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι. Κἂν μυρία ὤμεν ἐργασάμενοι καλὰ, τῶν τὸ σῶμα αὐτοῦ διατεμόντων οὐκ ἐλάττονα δώσομεν δίκην, οἱ τὸ πλήρωμα κατατέμνοντες τὸ ἐκκλησιαστικόν. Ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐπὶ κέρδη τῆς οἰκουμένης ἐγένετο εἰ καὶ μὴ ἀπὸ διανοίας τοιαύτης· τοῦτο δὲ οὐδὲν οὐδαμοῦ τὸ χρήσιμον ἔχει, ἀλλὰ πολλὴ ἡ βλάβη. Ταῦτά μοι οὐχὶ πρὸς τοὺς ἀρχομένους εἰρηται μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀρχομένους. Ἀνὴρ δὲ τις ἅγιος εἶπέ τι δοκοῦν εἶναι τολμηρόν, πλὴν ἀλλ' ὅμως ἐφθέγγατο.

Τί δὴ τοῦτό ἐστιν ; Οὐδὲ μαρτυρίου αἷμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείφειν τὴν ἁμαρτίαν ἔφησεν. Εἶπέ γάρ μοι τίνος ἕνεκεν μαρτυρεῖς ; οὐ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ ; Ὁ τοῖνον τὴν ψυχὴν προέμενος ὑπὲρ Χριστοῦ, πῶς τὴν Ἐκκλησίαν πορθεῖς ὑπὲρ ἧς τὴν ψυχὴν προήκατο ὁ Χριστός ; Ἄκουε τοῦ Παύλου λέγοντος, ὅτι «*Οὐκ εἰμὶ ἄξιος καλεῖσθαι ἀπόστολος, διὰ ἡδὲ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν*» αὐτήν. Οὐκ ἐστὶν αὕτη ἐλάττων ἢ βλάβη τῆς παρὰ ἐχθρῶν, ἀλλὰ πολὺ μείζων. Ἐκεῖνη μὲν γὰρ καὶ λαμπροτέραν αὐτὴν ἐργάζεται, αὕτη δὲ αὐτὴν καὶ παρὰ τοῖς ἐχθροῖς καταισχύνει, ὅταν ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων

πολεμῇται. Μέγα γὰρ δεῖγμα ἀπάτης εἶναι δοκεῖ παρ' αὐτοῖς τὸ τοὺς γεννηθέντας ἐν αὐτῇ καὶ τραφέντας καὶ τὰ ἀπόρρητα αὐτῆς μεμαθηκότας ἀκριβῶς, τούτους μεταβαλλομένους ἐξαίφνης τὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτὴν διατίθεσθαι.

Ταῦτά μοι εἰρήσθω πρὸς τοὺς ἀδιαφόρους διδόντας ἑαυτοὺς τοῖς σχίζουσι τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰ μὲν γὰρ καὶ δόγματα ἔχουσιν ἐναντία, καὶ διὰ τοῦτο οὐ προσῆκεν ἐκείνοις ἀναμίγνυσθαι· εἰ δὲ τὰ αὐτὰ φρονοῦσι, πολλῶ μᾶλλον. Τί δήποτε ; Ὅτι φιλαρχία ἐστὶν ἡ νόσος. Οὐκ ἴστε τί πεπόνθασιν οἱ περὶ Κορὴ καὶ Δαθάν καὶ Ἀβειρών ; ἄρα αὐτοὶ μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ; Τί λέγεις ; ἡ αὐτὴ πίστις, ὀρθόδοξοί εἰσι καὶ ἐκεῖνοί· Τίνος οὖν ἕνεκεν οὐκ εἰσὶ μετ' ἡμῶν ; *Εἰς Κύριον, μίᾳ πίστι, ἐν βάπτισμα*. Εἰ τὰ ἐκείνων καλῶς γίνεται, τὰ ἡμέτερα κακῶς· εἰ δὲ τὰ ἡμέτερα καλῶς, τὰ ἐκείνων κακῶς. «*Νῆπιοι, φησί, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ*».

«Ἀρκεῖν τοῦτο ἡγεῖσθε» εἶπέ μοι, τὸ λέγειν ὅτι ὀρθόδοξοί εἰσι, τὰ τῆς χειροτονίας δὲ οἶχεται καὶ ἀπώλωλε; Καὶ τί τὸ ὄφελος τῶν ἄλλων, ταύτης οὐκ ἠκριβωμένης ; Ὡσπερ γὰρ ὑπὲρ τῆς πίστεως, οὕτω καὶ ὑπὲρ ταύτης μάχεσθαι χρή. Ἐπεὶ, εἰ παντὶ ἔξεστι πληροῦν τὰς χεῖρας αὐτοῦ, κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ἱερεῖς γίνεσθαι, παρί-



Ἡ κατανυκτικωτέρα στιγμή.
Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιαζέται ἡ φύσις.

Η ΕΥΘΥΝΗ ΜΑΣ

Τί είναι χρόνος :

Νά ένα ερώτημα, πού ή απάντησίς του δέν είναι καθόλου εύκολος !

Δέν αποφασίζουμε λοιπόν νά πελαγοδρομήσουμε εις τήν τόσον άπέραντον και άπρόσιτον περιοχήν τής έννοίας του χρόνου !

Ένα μόνον παρατηρούμεν ο χρόνος, ως έν νοια μαθηματική, ως διάρκεια συνεχής, δέν δύναται νά είναι, ως έκ τής φύσεώς του, ούτε ευτυχισμένος, ούτε δυστυχισμένος, ούτε παληός, ούτε καινούργιος !

Έν τούτοις όμως ο χρόνος, αυτή ή ασύλληπτος υπερπραγματικότης, αποτελεί διά τόν άνθρωπον, ένα παράγοντα σοβαρόν, ο οποίος άφαντάσιως επηρεάζει τήν ζωήν του και κλιμακώνει τήν επίγειον πορείαν του εις συγκεκριμένα στάδια.

Έν χρόνῳ γεννᾶται, έν χρόνῳ ἀναπτύσσεται, έν χρόνῳ ἀποθνήσκει.

Έν χρόνῳ μεγαλουργεί ή απαθλιούται, έν χρόνῳ ἐπιτυγχάνει ή αποτυγχάνει !

Ο χρόνος, ακόμη είναι και φορεὺς αἰωνιότητος ή μάλλον αὐτή αὐτή ή αἰωνιότης, ή οποία προβάλεται, έν μέρει και σκιωδώς, διά τοῦ ιστορικοῦ βίου.

Επομένως ο άνθρωπος ἔχει τήν δυνατότητα, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, νά ἐπιτύχῃ κάτι ὑπερβατικώτερον και σταθερότερον τῶν φθιρομένων σχημάτων τοῦ κόσμου.

Και αὐτό τὸ ὑπερβατικώτερον και σταθερότερον είναι ή σωτηρία τής ψυχῆς του.

Όλοι αὐταί αἱ έν χρόνῳ συνέπειαι δέν ὀφείλονται εις τόν χρόνον, ἀλλά εις τήν δραστηριότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ο χρόνος είναι τὸ πιδ πολύτιμο κεφάλαιον, πού

τώσαν πάντες, εἰκὴ τὸ θυσιαστήριον ὠκοδόμηται τοῦτο, εἰκὴ τὸ πλήρωμα τής Ἐκκλησίας, εἰκὴ τῶν ἱερέων ὁ ἀριθμός ἀνέλωμεν αὐτὰ και διαφθείρωμεν. Μὴ γένοιτο, φησίν. Ὑμεῖς αὐτὰ ποιεῖτε, καὶ φατέ. Μὴ γένοιτο ; πῶς λέγεις, μὴ γένοιτο, γενομένων αὐτῶν ; Ἐγὼ λέγω και μαρτύρομαι, οὐ τὸ ἑαυτοῦ σκοπῶν, ἀλλὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν· εἰ δέ τις ἀδιαφορεῖ, αὐτὸς ἂν εἰδείη· εἰ δέ τιμι τούτων οὐ μέλει ; ἀλλ' ἡμῖν μέλει»,

(Ἰωάν. Χρυσοστόμου *Migne*. 62 σελ. 85, 86, Ὁμιλ. ΙΑ', πρὸς Ἐφεσ.).

Έκ τῶν λόγων τούτων τοῦ Χρυσορρήμονος θείου Πατρὸς πληροφορούμεθα τὸ μέγεθος τής ἐνυχῆς παντός, οὐ μόνον ἀμέσως ἀλλὰ και ἐμμέσως δημιουργούντος σχίσμα εις τοὺς κόλπους τής Ἐκκλησίας, ἀλλὰ και παντός ὁποσδήποτε ἐνισχύοντος τὰς τάξεις τῶν σχισματικῶν, συνεκκλησιαζομένου ἀδιαφόρως ἄλλοτε μετὰ κανονικῶς και ἄλλοτε μετ' ἀντικανονικῶς χειροτονηθέντων κληρικῶν, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι δέν ὑπάρχουσι διαφοραὶ δογματικαὶ μεταξὺ τῶν διισταμένων, οὐδεμίαν δὲ ἐξέτασιν, ὡς ἔδει, ποιοῦντος, περὶ κανονικῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῶν προσεδρευόντων τῷ ἱερῷ θυσιαστηρίῳ.

† ο Μαγνησίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

προσφέρει ο Θεὸς στὸν ἄνθρωπον.

Εἶναι τὸ ένα, τὸ μονάκριβον τάλαντον, τὸ ὁποῖον δέν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ καταχώσῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἄγονον ἔδαφος τής ἀμελείας και ἀδιαφορίας του.

Ο Ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύει· «*ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν*».

Τεραστία λοιπόν ή εὐθύνη μας, διά τόν τρόπον, με τόν ὁποῖον θά χρησιμοποιήσουμε τόν χρόνον !

Φαντασθῆτε έναν ἀπερίσκεπτον νὰ δεχθῇ ὑπὸ τινος δωρητοῦ τὸ ποσὸν τῶν 375 χρυσῶν λιρῶν και ἀντὶ νὰ αξιοποιήσῃ τήν πολὺτιμον αὐτὴν δωρεάν, νὰ μεταβῇ πλησίον τής θαλάσσης, «*παρὰ θιν' ἄλός*», ὅπως θά ἔλεγε ὁ Ὅμηρος, και νὰ ρίπτῃ μίαν πρὸς μίαν τὰς λίρας εις τήν θάλασσαν.

Ἀπείρως ἡλιθιώτερος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἀφίνει νὰ διέλθῃ ὁ χρόνος του, μία πρὸς μίαν αἱ ἡμέραι, εις ἔργα ματαιότητος και φθορᾶς, εις τήν ὑπηρεσίαν τής καταστρεπτικῆς ἁμαρτίας, και ἀντὶ νὰ ἀνέλθῃ, κατὰ τόν χρόνον, πού τοῦ ἐνεπιστεύθη ή θεία Πρόνοια, τὰς ὥραιας κλίμακας τής ἡθικῆς τελειότητος, νὰ κατακηρηνισθῇ εις τήν φρικαλέαν ἄβυσσον τής ἡθικῆς ἀθλιότητος.

Και μόνον διά τήν ἀνεπανόρθωτον αὐτὴν ἀπώλειαν καθίσταται τρομερὰ ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ πολυεσπλάγχνου Δωρητοῦ, τοῦ προσμετροῦντος τὰς στιγμὰς τής ζωῆς ἡμῶν, διά τοῦ ἀλανθάστου χρονόμετρου τής Παντογνωσίας Του.

Πάν ὅ,τι ἀπολέσει ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς και σχετικὴν ἀξίαν ἔχει, ἴσως δυνηθῇ νὰ τὸ ἐπανακτήσῃ.

Μόνον ὁ χρόνος δέν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ, καθ' οἷονδήποτε τρόπον, εις τήν κυριότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ «*χθὲς*» κατέστη πλέον ἀμετάκλητον και οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην δύναμιν δύναται νὰ τὸ μεταβάλῃ εις «*σήμερον*».

Δεδομένου δὲ ὅτι και τὸ μέλλον εἶναι τελείως ἀνεξάρτητον ἀπὸ τήν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ μόον, πού κατεξουσιάζει ὁ ἄνθρωπος εἶναι ή ασύλληπτος μικρότης τής φευγαλέας στιγμῆς !

Αὐτὸ εἶναι τὸ παρὸν τοῦ ἀνθρώπου !

Αὐτὴ όμως ή στιγμή δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ εις τόν ἄνθρωπον τὸν οὐρανὸν ή τήν ἄβυσσον.

Μία ὑπῆρξεν ή στιγμή τής προδοσίας τοῦ Ἰούδα.

Μία ὑπῆρξε και ή στιγμή τής μετανοίας τοῦ ληστοῦ.

Η στιγμή τοῦ Ἰούδα τὸν ὠδήγησεν εις τήν καταστροφήν.

Η στιγμή τοῦ Ληστοῦ τὸν ἐξύψωσεν εις τὸν Οὐρανόν.

Ἀς μὴ ἀφίσωμεν λοιπόν νὰ διαρρεύσῃ ἀκάρως ή πολὺτιμος και ἀναντικατάστατος στιγμή, τὸ μόνον παρὸν, πού διαθέτει ὁ ἄνθρωπος.

Ἐκάστη στιγμή, ἀντιστοιχοῦσα εις ένα παλμὸν τής καρδίας μας, εις μίαν ἐκπνοὴν ζωῆς, εἶναι τὸ δῶρον τῆς Θεῆς Προνοίας, ἀλλὰ και ή πίστωσις, διά τήν χρησιμοποίησιν τής ὁποίας θά δώσωμεν φρικτὸν λόγον.

Ἀς ἐργαζώμεθα τήν ἀρετὴν «*ἕως ἡμέρας ἐστί*», «*ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν*».

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ

«Περιερχόμενος τούς κατά την σκήτην Ἁγίους Πατέρας, παρεβάλομεν καὶ τῷ Ἀββᾷ Μωϋσῇ, ἀνδρὶ ὑψηλῷ κατ' ἀρετὴν, καὶ τὰ θεῖα σοφῶ κ... ἡρωτήσαμεν αὐτὸν περὶ τῆς τῶν λογισμῶν ἐξαγορεύσεως (ἐξομολογήσεως) τί δεῖ ποιεῖν ;... Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν ἡμῖν· κολὸν μὲν ἐστὶν μὴ ἀποκρύπτειν τοὺς λογισμοὺς ἀπὸ τῶν Πατέρων, ἀλλ' ἐλευθέρως καὶ καθαρῶς ἐξαγγέλλειν, ... οὐ μὲν τοι τοῖς τυχοῦσι δεῖ καταπιστεῦναι τὰ τῆς καρδίας ἀπόκρυφα, ἀλλὰ γέρονσι πνευματικοῖς καὶ διακριτικοῖς καὶ παρὰ πολλῶν μεμαρτυρημένοις... πολλοὶ γὰρ πρὸς μόνην τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἔξωθεν σχῆμα ἀπιδόντες, ... ἀντὶ θεραπείας εἰς ἀπόγνωσιν... ἐνέπεσον.

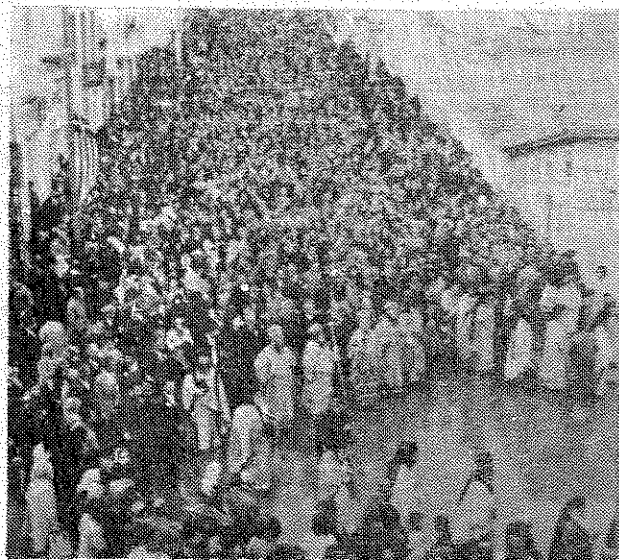
Ἦν γάρ τις ἀδελφὸς πάνυ (πολὺ) σπουδαῖος, ὃς σφόδρα ὀχληθεὶς ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πορνείας, ἦλθε πρὸς τινὰ γέροντα, καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ τοὺς ἰδίους λογισμοὺς. Ἐκεῖνος δὲ ὡς ἤκουσεν, ἀπειροῦς ὢν, ἠγανάκτει καὶ ἄθλιον ἐκάλει τὸν ἀδελφὸν καὶ ἀνάξιον τοῦ σχήματος αὐτὸν ἔκρινε... Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ ἀδελφός, ἀπέγνω ἑαυτοῦ (ἀπηλπίσθη), καὶ καταλείψας τὸν ἴδιον τόπον (τὸ ἀσκητήριόν του) ἐπὶ τὸν κόσμον ἐπανήρχετο. Θεοῖα δὲ προνοία, ἀπαντᾷ αὐτῷ ὁ Ἀββᾶς Ἀπολλῶς, τῶν γερόντων ὁ δοκιμώτατος, καὶ βλέπων αὐτὸν τεταραγμένον καὶ σκυθρωπὸν πάνυ, ἠρώτα· τίς ἡ αἰτία τῆς στενυγνότητος; ἀδελφέ; ὁ δὲ διηγήσατο τὰ κατ' ἑαυτὸν εἰπόν. Λογισμοὶ πορνείας ὀχλοῦσι με, καὶ ἀπλῶν ἀνήγγελα τῷδε τῷ γέροντι, καὶ κατὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, οὐκ ἔστι μοι σωτηρίας ἐλπίς, ἀπογνοὺς οὖν ἑμαυτοῦ, (ἀπελπισθεὶς) εἰς τὸν κόσμον ἀπέρχομαι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ πατὴρ Ἀπολλῶς πολὺ παρεκάλει καὶ ἐνουθέ-



Καὶ ἡ ὡραία γραφικότης τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαίδρου δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὴν τελετὴν.

τει αὐτὸν λέγων, μὴ ξενίζου, τέκνον, μηδὲ ἀπελπίσθης. Ἐγὼ γάρ ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ πολὺ (γεροντική), σφόδρα ὀχλοῦμαι ὑπὸ τοιοῦτων λογισμῶν. Μὴ οὖν ἀθυμήσῃς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πυρώσει, ἥτις οὐ τοσοῦτον τῇ ἀνθρωπίνῃ σπουδῇ θεραπεύεται, ὅσον τῇ τοῦ Χριστοῦ φιλανθρωπία. Μόνον δὲ τὴν σήμερον χάρισάι μοι, καὶ ὑπόστρεψον εἰς τὸ κελλίον σου. Ἐποίησε δὲ ὁ ἀδελφὸς οὕτως... Ἀπῆλθεν οὖν (ὁ Ἀββᾶς Ἀπολλῶς) καὶ σιᾶς ἔξωθεν τῆς κέλλης αὐτοῦ, (τοῦ γερόντιος εἰς τὸν ὁποῖον ἐξομολογήθη ὁ νέος) ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων λέγων. Κύριε, ὁ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον ποιῶν, καὶ τοὺς πειρασμοὺς συγχωρῶν πάγεσθαι ἡμῖν πρὸς ὠφέλειαν, αὐτὸς ἐπάκυσόν μου, καὶ μεταστραφήτω ὁ πόλεμος τοῦ ἀδελφοῦ (τοῦ νεαροῦ) εἰς τοῦτον τὸν γέροντα, ἵνα διὰ τῆς πείρας μάθῃ εἰς τὸ γῆρας αὐτοῦ, ... **ὅτι δεῖ συμπάσχειν τοῖς πολεμουμένοις.**

Ὡς δὲ τὴν εὐχὴν ἐτέλεσεν, ὁρᾷ αἰθίοπα σιάντα πλησίον τοῦ κελλίου, καὶ βέλη ἀφιέντα κατὰ τοῦ γερόντιος. Ὁ δὲ γέρον ἐὺθυς ἀταπιδήσας, ὡς ἐκ μέθης ὧδε κάκει περιστρέφετο· μὴ δυνάμενος δὲ ἐπὶ πολὺ καρτερῆσαι, ἐξελθὼν τοῦ κελλίου... ἐπὶ τὸν κόσμον ἐχώρει. Ὁ δὲ Ἀββᾶς Ἀπολλῶς ἰδὼν αὐτὸν οὕτως ἀπιόντα (ἀναχωροῦντα) καὶ νοήσας τὸ γεγονός, δι' ἄλλης ὁδοῦ προφθάσας αὐτόν, ὑπὴντησε λέγων· ποῦ πορεύεαι; τίς ἡ αἰτία τῆς κατεχούσης σε τοσαύτης ταραχῆς; ὁ δὲ ἀπὸ τῆς αἰσχύνῃς οὐδὲν ἀπεκρίνατο· εἶπε δὲ ὁ Ἀββᾶς Ἀπολλῶς· ὑπόστρεψον εἰς τὸ κελλίον σου, καὶ τοῦ λοιποῦ ἐπιγνοὺς τὴν ἀσθένειάν σου, ἔχε σεαυτὸν ἢ ἀγνοηθέντα ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, ἢ καταφρονηθέντα· δι' ὃ οὐκ ἠξιώθης τῆς πρὸς αὐτὸν πάλης· προσβολὴν γὰρ αὐτοῦ, ἕως μιᾶς ἡμέρας ὑπηνεγκεῖν οὐκ ἠδυνήθης. Τοῦτο δὲ συνέβη σοι, ὅτι ἀδελφὸν νεώτερον πολεμουμένον ὑπὸ τοῦ



Να ἡ δύναμις μας! Ἕνας ἀνθρώπινος χεῖμαρρος διατρανώνει τὴν προσήλωσί του εἰς τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας.



Ἡ ἐκκίνησης τῆς ἱερᾶς πομπῆς διὰ τὴν κατάδυσιν

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἴδού οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον».

(Λουκ. Β' 14)

Ε'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατηγοροῦσι προσέτι οἱ Προτεστάνται ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους διὰ τὴν ἀγαμίαν τῶν Μοναχῶν καὶ τῶν Ἐπισκόπων ἡμῶν, παρερμηνεύοντες τὰ σχετικά περὶ γάμου καὶ παρθενίας χωρία τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Περί τοῦ θέματος τοῦτου, πλείστα ὅσα ἐγράφησαν ἐσχάτως, ἐν τε τῇ «Φωνῇ τῆς Ὀρθοδοξίας» καὶ τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ, καὶ ἐπομένως παρέλκει ἡ παράθεσις καὶ ἄλλων ἀποδεικτικῶν περὶ τῆς ὀρθοφροσύνης ἡμῶν τῶν Ὀρθόδοξων καὶ ἐν τούτῳ, οἷτινες καὶ τὸν γάμον θεωροῦμεν ἱερὸν μυστήριον, καὶ τὴν διὰ Χριστὸν ἀγαμίαν «κρείσσον» τοιοῦτον.

Ἀλλ' ἡ ἀποκορύφωσις τῶν βλασφημιῶν τῶν Προτεσταντῶν ὅλων τῶν ἀποχρώσεων φαίνεται εἰς τὰς περὶ τοῦ Παναγίου Προσώπου τῆς Ὑπερευλο-

γημένης Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας δοξασίας των.

Παρερμηνεύοντες τὰ τοῦ Ἐβανγγελιστοῦ Ματθαίου χωρία «καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν Πρωτότοκον...» (Ματθ. α' 24-25), καὶ τὸ «οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριάμ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωσὴς καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας; καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσι;» (Ματθ. ιγ' 55), θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς ἀπλὴν γυναῖκα, γεννήσασαν μετὰ τὴν ἀπόρρητον γέννησιν τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ καὶ ἄλλα τέκνα κατὰ τὸν φυσικόν, μὴ παραδεχόμενοι αὐτὴν ὡς Ἀειπαρθένον καὶ Θεοτόκον. Καταλαμβάνεται ἀπὸ φρίκης ὁ νοῦς τοῦ εὐλαβοῦς Χριστιανοῦ, εἰς τὴν ἔρευναν τῶν τοιούτων ζητημάτων. Ὁ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐμπνευσμένος ποιητὴς ἀπαγορεύει εἰς ἀμύητους νὰ ἀπώνται «τῆς Κιβωτοῦ τοῦ ἁγιάσματος», γράφων «Ὡς ἐμψύχῳ Θεοῦ Κιβωτῷ, ψανέτω μηδαμῶς χεῖρ ἀμύητων». Ἐχει ὑπ' ὄψιν τὸ πάθημα τοῦ Ὁζᾶ, ὅστις ἀνευλαβῶς ἀψάμενος τῆς ἀψύχου Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ ἔπεσεν ἀμέσως νεκρός. (Β. Βασίλ. Στ' 6).

Ἐπομένως πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τεφλωθῇ διανοητικῶς ἐκεῖνος, ὅστις μὲ ἐπηρεμένην ὁφρὸν ἐξετάζει τὸ μυστήριον τῆς Θεοτόκου, τὸ ὁποῖον εἶναι «ὄψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους λογισμοῖς, βάθος δὲ δυσθεώρητον καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς;» Ἴδού, λέγουσιν οἱ Προτεστάνται, ὁ Ἐβανγελιστὴς Ματθαῖος λέγει «οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκεν τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον». Τὸ «ἕως οὗ», εἶναι γλωσσικὸν ἰδίωμα τῆς Γραφῆς συ-

κοινοῦ ἐχθροῦ δεξάμενος, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀγῶνα ἀλείψαι, εἰς ἀπόγνωσιν ἐνέβαλες... Ταῦτα εἰπὼν καὶ ἐπενεξάμενος, παραχρῆμα (ἀμέσως) τοῦ πολέμου αὐτὸν ἀπῆλλαξε, παραινέσας αὐτῷ αἰτεῖν παρὰ Θεοῦ δοθῆναι αὐτῷ γλῶσσαν παιδείας, τοῦ γινῶναι ἡνίκα δεῖ εἰπεῖν λόγον». (Εὐεργ. Βιβ. Α. ὑπόθ. ΚΑ).

ναντώμενον πολλάκις εἰς αὐτήν. Ἀναφερόμεν τὰ γνωστότερα παραδείγματα. «Ὁὐκ ὑπέστρεψεν ὁ κόραξ εἰς τὴν κιβωτόν, ἕως οὗ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς γῆς» (Γένεσ. Η', 7). Μήπως ἀφοῦ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ, ἐπέστρεψεν ὁ κόραξ εἰς τὴν κιβωτόν; Ἐτερον. «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». (Ματθ. ΚΗ' 20). Μετὰ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος δὲν θὰ εἶναι μεθ' ἡμῶν ὁ Χριστός; καὶ ἕτερον. «Δεῖ Αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ ἂν θῇ πάντα; τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοῦ πόδα; αὐτοῦ». (Α' Κορινθ. ΙΕ'. 25). Ὁ Χριστός, δὲν θὰ βασιλεύῃ εἰς τὸ ἐξῆς; Ἀλλ' ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ εὐηγγελίσθη εἰς τὴν Παρθένον Μαρίαν μετὰ τῶν ἄλλων, ὅτι «τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος». (Λουκ. α'. 33). Μετὰ τὴν παράθεσιν τῶν παραδειγμάτων αὐτῶν μένει πλέον καμία ἀμφιβολία εἰς τίνα, ὅτι τὸ ἕως οὗ σημαίνει τὸ διηνεκές.

Δὲν ἀρκοῦμεθα ὅμως μόνον εἰς ταύτας τὰς Γραφικὰς μαρτυρίας. Τὸ ὁλοστάσιον τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἀνένωτον. Πισθαίετομεν ὡς ἐπισφράγισμα ἀποστομωτικὸν διὰ τοὺς Προτεστάντας τὸ ὄραμα τοῦ μεγάλου προφήτου Ἰεζεκιήλ. «Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· διὸ Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκαλεισμένη» (Ἰεζεκ. 44,2). Ἰδοὺ ἡ κατ' Ἀνατολὰς Πύλη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ Θεοτόκος Μαρία ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἀνωτέρων τρανῶς, Παρθένος, πρὸ τόκου, ἐν τόκῳ, καὶ μετὰ τόκον, ΑΕΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ. Τοὺς Προτεστάντας, ὅμως σκανδαλίζει καὶ ἡ λέξις «Πρωτότοκον», ἡ ὁποία κατ' αὐτοὺς φανερώνει καὶ ὑστεροτόκους. Ἐνταῦθα συνδυάζοντες καὶ τὸ προαναφερθὲν χωρίον τοῦ Ματθαίου, (Ματθ. 13,55) λέγουσιν· Ἰδοὺ οἱ ὑστεροτόκοι ἀδελφοὶ τοῦ Πρωτότοκου Ἰησοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ λέγονται πρωτόπλαστοι. Εἶναι λογικὸν νὰ συμπεράνῃ τις ἐκ τούτου ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε καὶ ὑστεροπλάστους, κατ' ὅμοιον τρόπον; Καὶ περὶ τοῦ Δαβὶδ ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ «κἀγὼ πρωτότοκον θήσομαι αὐτόν» (Ψαλμ. 88,27). Ἦτο πρωτότοκος ὁ Δαβὶδ μετὰ τῶν ἀδελφῶν του; ἄλλ' οὐχὶ ὀγδοος; Ἐπομένως ἡ λέξις «Πρωτότοκος» διὰ τὸν Χριστὸν σημαίνει *μονότοκος, ἀγαπητός*, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν Πατέρων.

Τίνες δὲ οἱ ἀναφερόμενοι ὡς ἀδελφοὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ;

Ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ τῆς λέξεως «ἀδελφός» γίνεται χρῆσις οὐχὶ μόνον ἐν τῇ στενῇ συγγενείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπωτέρων συγγενῶν, τῶν ἐξαδέλφων καὶ ἀνεψιῶν

Δύο παραδείγματα παραθέτομεν, ἐν ἑκ τῆς Παλαιᾶς καὶ ἐν ἑκ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ Πατριάρχης Ἀβραὰμ ἀποκαλεῖ τὸν ἀνεψιὸν του Λωὶ ἀδελφόν, «ἄνθρωποι ἀδελφοὶ ἐσμέν ἡμεῖς» (Γένεσ. 13,8), ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει «εἰστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ...» (Ἰωάν. 19,24). Γνωστὸν εἶναι τοῖς πᾶσιν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ἦτο μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ Ἰωα

κείμ καὶ τῆς Ἀννης, μὴ ἔχουσα ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς. Ἐπομένως ἡ ἀναφερομένη ὡς «ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ...» ἦτο στενὴ συγγενὴς αὐτῆς καὶ οὐχὶ ἀδελφὴ. Κατὰ τὴν ὁμόφωνον παράδοσιν τῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας οἱ ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ ἀναφερόμενοι ὡς ἀδελφοὶ τοῦ Σωτῆρος, σιτενοὶ συγγενεῖς Αὐτοῦ ἐτύγγανον καὶ οὐχὶ ἀδελφοὶ. Περὶ τούτου ἔχομεν καὶ ἄλλο ἀποδεικτικὸν ἱσχυρότατον. Ἐν τῷ Σταυρῷ εὐρισκόμενος ὁ Κύριος Ἰησοῦς, συνιστᾷ τὴν Μητέρα Του πρὸς τὸν παριστάμενον μαθητὴν Του Ἰωάννην, καὶ εἰς τὰς φροντίδας καὶ τὴν περιθαλπνὴν αὐτοῦ «ἰδοὺ ὁ υἱός σου... ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου λέγει πρὸς τὸν Ἰωάννην... καὶ ἂν ἐκεῖνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἱδια» (Ἰωάν. 19,26). Ἐὰν κατὰ τὰς δοξασίας τῶν Προτεστάντων ὁ Ἰησοῦς εἶχε καὶ ἄλλους ἀδελφούς, δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος νὰ συστήσῃ τὴν Μητέρα του πρὸς τὸν Ἰωάννην, ἐφ' ὅσον αὐτὴ θὰ εἶχε περιθαλπνὴν τῶν ὑπολοίπων υἱῶν τῆς. Ἀποδεικνύεται οὕτω διὰ τῶν Γραφῶν ὅτι «ὁ Μονογενὴς Υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς». (Ἰωάν. α' 18) εἶναι Μονογενὴς Υἱὸς καὶ τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας.

Εἶναι βλασφημία φορικτὴ ἡ περὶ τῆς Θεοτόκου δοξασία αὕτη τῶν Προτεστάντων, προσπίπτουσα ἀμέσως ὡς τοιαύτη εἰς τὴν ἀντίληψιν παντός εὐλαβοῦς Χριστιανοῦ. Πῶς ἦτο δυνατόν ἡ Πανάγνος Ἐκείνη Μητέρα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἠϋξήθη ἐκ τῶν Παναγνῶν αἱμάτων τῆς Παρθένου ἡ σὰρξ τοῦ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου συλληφθέντος Ἰησοῦ, ἥτις καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «μεῖζον καὶ τελειότερον σκηνή» (Ἐβρ. Θ. 11). «Θρόνος» δὲ Θεοῦ ὑπὸ τοῦ ὑμνωδοῦ, ἥτις καὶ μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Σωτῆρος διειρηθή «κεκλεισμένη», νὰ χρησιμοποιηθῇ, κατὰ τὴν φορικτὴν βλασφημίαν τῶν Προτεστάντων, διὰ τὴν γέννησιν καὶ ἄλλων τέκνων, κατὰ τρόπον φυσικόν;

Καὶ ὁ μὲν μέγας Ἰεζεκιήλ βοᾷ «*Ἡ Πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται· οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, διὸ Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς καὶ ἔσται κεκλεισμένη*», αὐτοὶ δὲ οἱ τὰς γραφὰς εἰς τὰς χεῖρας κρατοῦντες, ὡς οἰηματῖαι «στεβλοῦσιν αὐτὰς πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν» (Β' Πέτρο. γ' 16). Εἶναι *διαβολικὴ* ἡ κατὰ τῆς Θεοτόκου Μαρίας μαρτία ὅλων τῶν Προτεστάντων. Τὸ ὄνομα «Θεοτόκος» τοῖς εἶναι ἀνυπόφορον. Περὶ αὐτοῦ ὅμως εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Τὰ ἐγκόλπια ἡμερολόγια καὶ οἱ ἡμεροδείκται τοῦ 1963 ἐξετυπώθησαν μὲ ὕλην ἐκλεκτὴν, ὡς καὶ ἑκάστον ἔτος. Παρακαλοῦνται οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ὡς καὶ οἱ οἰοῦντο ἰδιῶται, ὅπως ἐγκαίρως παραγγείλωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγκασιούτων αὐτοῖς ἡμεροδεικτῶν.

(Ἐκ τῆς Διαχειρίσεως)

Ο ΕΦΕΤΕΙΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΕΟΡ

Ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς τῶν ἁγίων Θεοφανείων, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ὑπερέβαλεν εἰς λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν πάντα προηγούμενον. Ἰδιαίτερα προσπάθεια κατεβλήθη, ὥπως ἡ γενικὴ ἐντύπωσις ἀφίση ἀναμνήσεις ζωηρὰς καὶ ἀλησμονήτους. Τὰ Γραφεῖα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν κατέβαλον φροντίδας ὥπως, ἐξασφαλίσθουν αἱ σχετικαὶ ἄδειαι τῶν οἰκείων Λιμενικῶν καὶ Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Δι' ἰδιαίτερας δὲ ἐγκυκλίου ἀνα-

γνωσθείσης ἐπ' Ἐκκλησίαις προσεκλήθη ἅπας ὁ Ἱερὸς Κλήρος καὶ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων, ἵνα συμμετάσχῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ πανδήμως.

Κατ' ἀρχὴν ὑπῆρχε σκέψις, ὥπως τινὲς τῶν Ἀρχιερέων μεταβῶσι διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων εἰς παράλια Παραρτήματα Βορείου καὶ Κεντρικῆς Ἑλλάδος, πρὸς ἀναπτέρωσιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν μας· ἀλλὰ δευτέρα σκέψις ἡγαγεν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὥπως ἐφέτος τοῦλάχιστον οἱ Ἀρχιερεῖς ἅπαντες ἐμφανισθῶ-



Ἐνα τμήμα τῆς παραλίας τοῦ Πασαλιμανιοῦ, ποὺ κατελή-
 Ποτέ, κανεὶς διωγμὸς δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ σβύσῃ τὸν ζῆλον διὰ τὴν πατρο-

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

σιν εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ὁμοῦ ἡνωμένοι παρελαύνοντες ἐνώπιον φίλων καὶ ἀντιπάλων, πρὸς διατράνωσιν τοῦ ἀδιασπάστου συνδέσμου τῆς ἀδελφικῆς αὐτῶν συνεργασίας εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν κοινὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἱερᾶς Τελετῆς καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας, κατηρτίσθη κατόπιν συσκέψεως ἐπιτροπῆς ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Οὕτω καὶ ἐφέτος ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ, ὁ πλησιέστερον πρὸς τὴν παραλίαν τοῦ Πειραιῶς εὐ-

ρισκόμενος ἐξελέγη, ἵνα τελεσθῇ ἡ ἱερὰ Ἀκολουθία καὶ ἡ θεία Λειτουργία. Ὡς λειτουργὸς Ἀρχιερεὺς ὠρίσθη ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τριῶν καλλιφώνων Ἀρχιμανδριτῶν. Ὡς ὁμιλητὴς διὰ τὰ ἐξάρη τὰ τῆς ἑορτῆς ὁ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος. Τελετάρχαι οἱ Ἀρχιμανδρίται Μερκούριος, Παῖσιος, Θεόφιλος καὶ Στέφανος Τσίκουρας. Τὰ δὲ ἀφορῶντα τοὺς χοροὺς τῶν Ἱεροψαλτῶν, τὸν εὐπρεπισμὸν τοῦ Ναοῦ καὶ τὸν στολισμὸν τῆς παραλίας, ἐνθα θὰ ἐψάλλετο ὁ Μ. Ἀ-



τὸ τὰ παναγυρίζοντα τὴν θριαμβευτικὴν ἡμέραν πλήθη. ὅτεν εὐσέβειαν τοιοῦτου λαοῦ. Ἡ τεσσαρακονταετίας πεῖρα τὸ ἀπέδειξε.



Οἱ Ἀρχιερεῖς μᾶς ἡγοῦνται τῆς πανηγυρικῆς καθόδου διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ»

γιασμὸς καὶ θὰ κατεδύετο ὁ Τίμιος Σταυρὸς, ἀνετέθησαν εἰς τοὺς ἔχοντας ἐγνωσμένην ἱκανότητα καὶ κεκτημένην πείραν ἐκ προηγουμένων ἐτῶν.

Ἐπιστάσης τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τὰ πλήθη τῶν χριστιανῶν συνέρρεον κατὰ χιλιάδας ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Μεσογείων καὶ τῶν πλησιεστέρων νήσων. Ἡ ἱερὰ Ἀκολουθία κατὰ τὸ πρόγραμμα ἐτελέσθη μετὰ κατανύξεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ διότι κατὰ τὸ παρὸν ἔτος οἱ χριστιανοὶ ἔβλεπον τέσσαρας Ἀρχιερεῖς, (τοῦ Πανιερ. Ταλαντίου ἀδυνατοῦντος, λόγῳ ἀδιαθεσίας, νὰ προστῇ), προεξάρχοντας ἐβδομήκοντα κληρικῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, καὶ, τὸ ὅποιον πρὸ δωδεκαετίας, οἱ παλαιότεροι εἶχον νὰ ἐνθυμηθοῦν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Περὶ ὥραν 10ην π.μ., μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας, ἐγένετο, ὑπὸ τοὺς χαρμοσύνους ἤχους τῶν κωδωνῶν, ἡ ἐκκίνησις πρὸς τὸ Πασαλιμάνι. Προεπορεύετο ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου Πειραιῶς, τὰ ἑξαπτέρυγα, τὰ ἱερὰ λάβαρα, καὶ πλῆθος σημαιῶν. Εἰποντο εὐσταεῖς νέοι φουστανελλοφόροι καὶ νεάνιδες ἀγγελόμορφοι μὲ ἐνδυμασίαν ἑλληνικὴν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦκολούθουν ἐν παρατάξει ἐκατέρωθεν οἱ ἱεροψάλται, οἱ μοναχοὶ καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ ἱερὸς Κληρὸς

πλαισίωνων τοὺς ἐν στολῇ Σεβασμιωτάτους Γαρδικίου κ. Αὐξέντιον, Μαγνησίας κ. Χρυσόστομον, Διαυλείας κ. Ἀκάκιον καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιον.

Ἡ ἱερὰ λιτανεὶα φθάσασα εἰς τὴν ἐξέδραν τῆς παραλίας ἀντεμετώπισε τὸ ἀδιαχώρητον, διότι τὰ συρρεύσαντα πλήθη εἶχον προκαταλάβει τὰς περιόπτους θέσεις τῆς ξηρᾶς· τινὲς δὲ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των νὰ ἴδωσι τὰ τῆς ἱερᾶς τελετῆς λεπτομερέστερον ἐπέβησαν λέμβων καὶ ἐπλευσαν ἐλθόντες ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς ἐξέδρας, ὅπου ἐψάλη ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ, ἡτις διὰ τοῦ μεγαφώνου μετεδίδετο εἰς ὅλον τὸν πέρις εὐρύτατον ὀρίζοντα.

Μυσταγωγικὴ ἦτο στιγμὴ, καθ' ἣν, ψαλλομένου ἐκ τρίτου τοῦ «ἐν Ἱερδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε», κατεδύετο ὁ Σταυρὸς εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ ὅταν ἐπίσης σμῆνος λευκῶν περιστερῶν ἐξαπελύθη καὶ περίπτματο ἄνωθι τοῦ καταδυομένου Σταυροῦ, ἐνῷ ἐψάλλετο «Καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει Περιστερᾶς ἐβεβχίου τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές», πλοῖα δέ τινα ἐκεῖ πλησίον προσωρμισμένα διὰ συριγμῶν τῶν σειρήνων των χαρμοσύνως ἐχαίρετιζον τὴν Κατάδυσιν, ῥίγη συγκινήσεως ἡσθάνοντο πάντες. Καὶ πράγματι.

Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ὁ ἐνθουσια-

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

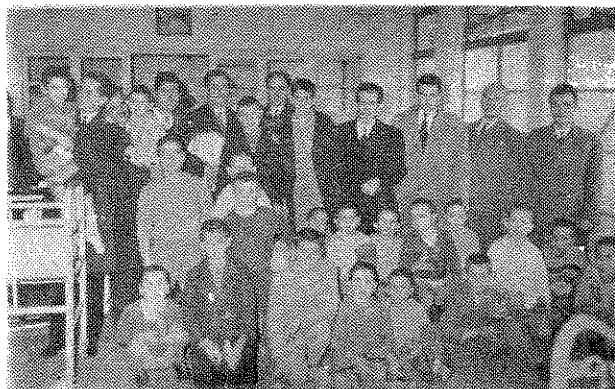
Τὴν 10)23 Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, πανηγυρίζει ὁ ἐν Νέοις Λιοσίοις Ἱερός Ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος, χοροστατοῦντος ἱερωρέως. Θὰ τεθῇ εἰς προσκύνησιν ἐμὴ μὰ τι τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου.

ΔΡΑΣΙΣ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΦΙΛ. ΤΑΜΕΙΟΥ

Τὸ ἐνοριακὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ Κορυδαλλοῦ διένειμε κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων εἰς ἀπόρους ἀδε φούς δραχμὰς 3375.

ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ

Ὁ ἱερομόναχος Ἰάκωβος Παπαδέλης, χειροθετήθη ὑπὸ τοῦ σεβ. Ἐπισκόπου Διάλειας κ. Ἀκακίου εἰς Ἀρχιμανδρίτην καὶ Πνευματικὸν αἰτήσιν τῶν ἐν Δυτικῇ Μακεδονίᾳ ἀδελφῶν.



Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, ὁμὰς τῆς Ἐνώσεως Νέων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἐπισκέφθη τὸ Νοσοκομεῖον ἀναπήρων παιδίων Βούλας, ἔνθα διένειμε παιγνίδια καὶ γλυκύσματα εἰς τὰ λῆαν συγκινημένα ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἀσθενῆ παιδιὰ, δώσασα διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰς αὐτὰ χαρὰν καὶ ἀγαλλίαςιν. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» συγχαίρει καθηκόντως τοὺς βλαστοὺς τούτους τῆς νοητῆς Ἀμπέλου τοῦ Κυρίου, οἵτινες «ἐμαθὸν νὰ προΐστανται καλῶν ἔργων εἰς τὰς ἀναγκαίας χρεῖας» (Τίτ. γ. 14), τῶν «ἀδελφῶν» τοῦ Κυρίου.

Μετριοφροσύνη

Εἰς ζωηρὰν στιχομυθίαν μεταξύ ἱεραρχῶν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας διὰ τὰς ἡθικὰς ἀταξίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Κορίνθου, τὰς ὁποίας καταγγέλλει ὁ κ. Κεραμίδας, μητροπολίτης τῆς ἀναλαβὸν τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ συναδέλφου του Κορινθίου καὶ τῆς θεωρίας περὶ ἀδιαβλήτου τῆς Σχολῆς ἀνέκραξεν ἐν τέλει: «Δὲν εἴμεθα ἐκεῖνοι ποὺ προσπαθοῦν νὰ μᾶς παρουσιάσουν. Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς Χρυσόστομοι, Βασίλειοι, Γρηγόριοι.» («Ἐθνος» 11)12)62).

Καὶ ταῦτα εἰς συζήτησιν τόσον βδελυροῦ θέματος καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Ἀργολίδος ἐτόνισεν ὅτι «οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς δὲν θὰ στελεχώσουν τὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ δι' ἄλλα, φαίνεται, προετοιμάζονται».

Τὴ μετριοφροσύνη ὅμως πρέπει νὰ ἔχουν ἐκεῖνοι ποὺ ἀντιπαροβάλλουν ἑαυτοὺς μὲ τοὺς μεγάλους Καππαδόκας! Ἡμεῖς ἐπεριμέναμεν νὰ αὐτοανακηρυχθοῦν καὶ ἰσαπόστολοι...

Ἴδου λοιπὸν τὸ κατάντημα ἐκείνων, ποὺ «ἔθεσαν τὸ στόμα αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν διῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς».

Αἰδώς

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κων)πόλεως, ἡ γνωστὴ «Χουριέτ» δημοσιεύει βρωμερὰν ἀνταπόκρισιν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, διὰ τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Σπιλώνονται ὀνόματα καὶ δυσφημοῦνται νεκροὶ θρησκευτικοὶ ἡγῆται καὶ βάλλεται ὁ ἱεροκήρυξ Καντιώτης, διότι κατέκρινε τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὡς συμπαθοῦντα πρὸς τοὺς Τούρκους.

«Ἑστία» 18)12)62

Φυσικὰ ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ γίνῃ σεβαστὴ ἀπὸ τὰ ἀπύλوتا στόματα τῶν ἀνεξελέκτων χοιροβοσκῶν τῆς Ἀσίας. Ἐκεῖνο ποὺ φθάνει ὡς δικαία ἀγανάκτησις εἰς τὰ χεῖλη εἶναι ἡ ἀπουσία τῶν μεγάλων ἀναστημάτων τῆς ὁρθοδοξίας. Ἡ χλ ἀρότης τῆς πίστεως, αἱ ἡθικαὶ ἀταξίαι, αἱ καινοτομίαι τῶν ἐλασσόνων ἡγετῶν ἔφερον τὴν πλημμυρίδα τῆς ἀνυποληψίας. Ἀς ὀψωνται ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἀναλαμβάνει τὴν ὑπεράσπισιν ἡ «Χουριέτ».

σμός τοῦ λαοῦ ἐξεδηλώθη ἀσυγκράτητος. Τὰ δάκρυα ὄλων ἔρρεον πύρινα. Οἱ ἀνταλλασσόμενοι χαιρετισμοὶ ἦσαν ὁλόθερμοι. Μετὰ κόπου δὲ πολλοῦ κατωρθώθη ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς ἱερᾶς πομπῆς διὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Ναόν. Μικροί, μεγάλοι ἔρρίπτοντο ἐπάνω εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Ἱερεῖς ζητοῦντες μετὰ ἀπεριγράπτου συγκινήσεως νὰ ἀσπασθῶσι τοὺς οὓς ἐβάσταζον τιμίους σταυροὺς. Πᾶσα ἐπέμβασις τῶν τελεταρχῶν, πρὸς ἀναχαίτησιν τοῦ πλημμυροῦντος ἐνθουσιασμοῦ τῶν χριστιανῶν ποὺ τοὺς ὥθει εἰς αὐθορμητισμοὺς συγκινητικούς, ἦτο ἀνίσχυρος.

Ὑπὸ τοιαύτας λοιπὸν ἀπεριγράπτους πανηγυρισμοὺς ἡ ἱερὰ λιτανεία ἐπέστεψεν εἰς τὸν Ναόν. Πρὶν δὲ γίνῃ ἡ Ἀπόλυσις καὶ πρὶν ἡ ὁ λαὸς εἰσέλθῃ εἰς τὸν Ναὸν ὁ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ καταλλήλων λέξεων ἠύχαρίστησε τὰς Πολιτικὰς, Δημοτικὰς καὶ Ἀστυνομικὰς Ἀρχάς, αἵτινες προφρόνως ἐπεδαψίλευσαν τὰς ὑπηρεσίας των, διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τὸν ἐν γένει μεγαλοπρεπῆ πανηγυρισμὸν τῆς ἀγομένης ἑορτῆς, εὐχηθεὶς αὐτοῖς τὰ προσήκοντα.

Ἀναφερθεὶς δὲ καὶ εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἀναμνήσθη καὶ τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα συναθλούντων ἀδελφῶν, οἵτινες συνεώρταζον τὴν ἡμέραν, εὐχηθεὶς ὑπὲρ αὐτῶν πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ προστασίαν καὶ ἐνίσχυσιν· καὶ ἐπισφραγίζων τὴν ἑορτὴν ἠύχθηται πᾶσι τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν τὰ πρὸς σωτηρίαν.

Οὕτως ἔληξεν ἡ ἐφετεινὴ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, ἥτις θὰ μείνῃ εἰς ὅσους τὴν παρηκολούθησαν ἀλησμόνητος.

ΕΠΕΝΔΥΣΙΣ ΟΡΦΑΝΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΡΩΝ ΚΟΡΑΣΙΔΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ «ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΟΔΗΓΗΤΡΙΑ»

Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μεγάλην σημασίαν ἀπέδωκεν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὴν ὀργανωμένην φιλανθρωπίαν. Ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς ἔτι ἐποχῆς ὠρίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας «ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης» οἱ ἐπὶ διάκονοι. (Πράξ. ΣΤ.), καὶ μετ' αὐτοὺς τὰ τάγματα τῶν διακονισσῶν. Ὁ Μέγας Βασίλειος, καὶ ἄλλοι τῆς ἀρ-



Ἡ ὀμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μαγνησίας κ. Χρυσόστομου, κατὰ τὴν ἐπένδυσιν, εἰς τὴν αἰθούσαν Φαναγίας Δημ. Θεάτρου Πειραιῶς.

χαϊότητος Πατέρες ἱδρουν φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πτωχόντων. Τὸ κενὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τὸν τομέα αὐτὸν τῆς ὀργανωμένης φιλανθρωπίας ἀνεπλήρωσεν ἡ φιλανθρωπικὴ ὀργάνωσις κυριῶν καὶ δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια», μετὰ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν πρὸφν Φλωρίνης Χρυσόστομου, ὅστις καὶ ἔδωκε τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην εἰς αὐτήν.

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰς ὁσας πρὸς τοὺς ποικιλοτρόπως πάσχοντας εὐεργεσίας ἐνήργησεν ἡ ὀργάνωσις αὕτη· πεινῶντας ἔδρεψε, διψῶντας ἐπότισε, ξένους περιέθαλψε, γυμνοὺς ἐνέδυσε, ἀσθενεῖς ἐπεσκέψατο καὶ ἐβοήθησε, φυλακισμένους ἠλευθέρωσε. Τὰ πλεῖστα δὲ τούτων ἀδορυβῶς κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολήν. Καὶ ἂν ἐνίστε προέβαλέ τι δημοσίως, τοῦτο ἔπραξε πρὸς δόξαν Θεοῦ, ἵνα παρακινήσῃ καὶ ἄλλους πρὸς μίμῃσιν.

Οὕτω τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 7)10-1-63 ὀργαζάμην θαυμασία τις ἑορτή, μετὰ τὴν ἐπένδυσιν καὶ ὑπόδυσιν πεντήκοντα (50) ἀπόρων κορασίδων ἐκ τῶν κατηχητικῶν σχολείων, εἰς τὸ Δημοτικὸν Θεάτρον Πειραιῶς. Προσεκλήθησαν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. Τὴν ἑναρξιν ἐποιήσατο ὁ ἀρχαιότερος ἐκ τῶν παρισταμένων Ἀρχιερέων Μαγνησίας Χρυσόστομος ἀπουσιαζόντων τοῦ τε Προέδρου τῆς ἱερᾶς Συνόδου πανιερωτάτου κ.κ. Ἀκακίου, καὶ τοῦ Γαρθιζίου κ.κ. Αὔξεντιου. Ἐψάλησαν κατανυκτικοὶ ὕμνοι, καὶ ἀπηγγέλλθησαν ὠραῖα ποιήματα ὑπὸ διαφόρων μαθητῶν τῶν κατηχητικῶν σχολείων. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀκροατῶν δὲν ἠδύναντο νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα

τῶν. Ἐξησαν στιγμὰς πνευματικῆς ἀνατάσεως. Τὴν ἑορτὴν ἐπεσφράγισεν ὁ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μαγνησίας Χρυσόστομου ἐκφωνηθεὶς λόγος, διὰ τοῦ οὗ οὗ ἐξηγεῖ τὴν ποικίλην δρᾶσιν τῆς ὀργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια», συστήσας εἰς πάντας προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν διὰ τὴν νέαν γενεάν, ἣτις θὰ διαδεχθῇ τοὺς σημερινούς ὀπλίτας τῆς παρατάξεως Κυρίου, εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος. Ἐψάλησαν κατόπιν αἱ ψῆμαι αὐτοῦ τε καὶ τῶν συμπαραισταμένων Ἀρχιερέων Διανυλείας κ.κ. Ἀκακίου καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου. Ἐν μέγα «εὐ-γε» ἀξίζει εἰς τε τὴν Πρόεδρον τοῦ Σωματείου κ. Μαρίαν Παπαμακαρίου καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου καθὼς καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὀργανωτὰς τῆς ἑξαιρετικῆς αὐτῆς ἑορτῆς.

Γνωρίζομεν ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω θὰ προσκρούσωμεν εἰς τὴν μετριοφροσύνην αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» θεωρεῖ καθήκον αὐτῆς νὰ προβάλῃ πρὸς μίμῃσιν τ' ἀνωτέρω, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὅτι αἱ ἐγκωμιαζόμεναι ὡς καλῶς κατὰ Χριστὸν κατηχησόμεναι, ἔχουσι μελετήσῃ τὰ ἀποστολικά λόγια «ὁ Θεὸς ἔστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλει καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας» (Φιλιπ. β. 13) καὶ ἐπομένως εἰς Αὐτὸν καὶ μόνον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ



Ἐυτυχισμένα τὰ παιδάκια ἀπὸ τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν κυριῶν τῆς «Παναγίας Ὁδηγήτριας» εὐχαριστοῦν αὐτοὺς, ποὺ τὰ σκέπτονται.

τιμὴ διὰ πᾶν ἀγαθὸν ἔργον. Εἰς τοὺς ἐργάτας δὲ τῶν καλῶν ἔργων θὰ ἀποδώσῃ ὁ Κύριος τὸν μισθὸν πολυπλάσιον, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῆς ἀνταποδόσεως Αὐτοῦ τῆς δικαίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγ-γος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΟΧΙ ΑΣΗΜΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΝΙΣ

Ἡ τελευταία διαμάχη μεταξύ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας ἐπανεφερε καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπικαιρότητα τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας!

Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἀναπτύξωμεν θεωρίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Θὰ τὸ ἴδωμεν ἀπὸ τῆς σκοπιάς τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλλήνος μὲ γνώμονα τὴν ἱστορίαν, τὴν πραγματικότητα «ἄνθρωπος» καὶ τὴν σημασίαν τῶν ἀξιών, πὺλ ἐκφράζει ἕκαστος κύκλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας!

Ἡ ἱστορία κὴ μας ἀναδρομὴ δὲν θὰ ἐπεκταθῇ πρὸ τῆς ἀποφράδος ἐκείνης χρονολογίας τοῦ 1453! Καθ' ὅλον τὸ διάστημα, ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως μέχρι τοῦ ὁδοῦ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας, τοῦ 1821, ἡ Ἐκκλησία συμπαρεστάθη ὡς φιλόστοργος μήτηρ πλησίον τοῦ υποδούλου λαοῦ.

Εἶναι τόσον γνωστὴ ἡ συμβολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἔθνους, ὥστε νὰ καθίσταται ἡ ἐπανάληψις ἐνοχλητικὴ κοινοτυρία!

Ἡ ἱστορία λοιπὸν ὡς ἀψευδὴς μάρτυς τῶν ἀνθρωπίνων γεγονότων βοᾷ καὶ διακηρύσσει, ὅτι τὸ σύγχρονον ἔθνος ἔχει βαθυτάτην ὑποχρέωσιν νὰ σεβασθῇ τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ νὰ μὴ τὴν θεωρῇ ἄσημον θεραπαινίδα, προσφέρονσαν ἀσημάντους τινὰς ὑπηρεσίας, χάριν τῶν ὁποίων νὰ εἰσπράττῃ οἶκτον καὶ περιφρόνησιν!

Ἐάν ὅμως ἡ ἱστορία ὑπενθυμίξῃ τὴν δρᾶσιν ὁ μᾶδων καὶ θεσμῶν, ἡ ἰδίᾳ σημαίνει κάποτε καὶ τὴν κατάπυσιν τῆς δραστηριότητος τούτων!

Μήπως λοιπὸν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία «διήνυσε» τὴν ἱστορικὴν της τροχίαν καὶ «πρέπει» αὕτη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς σκοτεινῆς σιωπῆς τοῦ ἱστορικοῦ θανάτου;

Μὰ... ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἔπαυσε νὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῶν δωρεῶν τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀκτίνων τῆς Ἀγάπης, τότε καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἔχῃ λόγον ἱστορικῆς παρουσίας.

Ὁ ἄνθρωπος!

Αἱ ἐποχαὶ ἀλλάζουν, ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε! Φορεὺς ἀθλιότητος, νοσταλγὸς σωτηρίας, ἐπίκεντρον πάθους, ἀντικείμενον περιπετειῶν καί, πρὸ παντός, ἔχων ἐμφυτον τὴν ροπὴν πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἡθικοῦ μεγαλείου, θὰ κινῆται πάντοτε μεταξὺ τῶν ὁρίων, πὺλ προσδιορίζουν αἱ ἐννοιαὶ πτώσις—ἀνάστασις διαφθορά—ἀγιότης, ἁμαρτία—ἀπολύτρωσις!

Ἐμπίπτων πάντοτε εἰς τοὺς ληστὰς τοῦ βίου, θὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς μυστικῆς παρουσίας τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου πὺλ θὰ τὸν ὁδηγῇ μὲ στοργὴν εἰς τὸ θαυματουργικὸν Πανδοχεῖον τῆς Χάριτος διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐγένειαν τῆς μορφῆς καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν αὐτοπεποίθησιν τοῦ ζωντανοῦ, ἀπολυτρούμενος ἀπὸ τὸ ἄγχος τοῦ «ἡμὶ θανοῦς»!

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν σήμερον ἔχει περισσότερον ἀνάγκην τῆς Ἐκκλησίας, διότι ζῇ ἐντονώτερον τὰς ἐσωτερικὰς ἀντινομίας, καὶ ὑφίσταται βαθύτερον τὸν ὄλεθρον τῆς διαφθορᾶς τοῦ περιβάλλοντος!

Ὁχι, λοιπὸν μυριάκις ὄχι! Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἰσῆλθεν, ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς σιωπῆς τοῦ ἱστορικοῦ θανάτου, διότι ἔχει ἐν αὐτῇ τὴν ἀκατανίκητον δυνατότητα τῆς ζωῆς, τὸ

ἐξαστράπτειν μεγαλεῖον τῆς χάριτος!

Ἐὰν τὰ σχήματα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐκφράζονται αἱ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, μεταβάλλονται καὶ ἀλλάσσουν· ἐὰν ἡ δημοκρατία διαδέχεται τὴν τυραννίαν· ἐὰν «τὰ πάντα ρεῖ» εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, μόνον ἡ Ἐκκλησία παραμένει ἀμετακινήτως σταθερά!

Κέντρον της ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου· σκοπὸς της ἡ ἀποθέωσις τοῦ ἀνθρώπου· μέσον ἡ παντοδυναμία τῆς ἀγάπης!

Πράγματι «Πῦλαι Ἀδου» οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς!

Αἱ Πολιτεῖαι ἐκφράζουν ἀξίας καὶ ἀρχάς, τῶν ὁποίων ἡ σημασία περιορίζεται εἰς τὰ ὅρια τοῦ πλανήτου· ἡ Ἐκκλησία ἐνσαρκώνει ἀξία, ἐκκινουμένης μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ πέραν πάσης χρονικῆς πραγματικότητος χωρούσας!

Ὁχι μόνον λοιπὸν ἡ Ἱστορία, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος, καὶ αἱ ἀξίαι, τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία ἐνσαρκώνει, ἀποδεικνύουν τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν παράγοντα ὑψίστης σπουδαιότητος, θεσμὸν ἀναντικατάστατον, δύναμιν ἀκαταμάχητον, βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς!

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ σημεῖον, ὅπου εἰς τὴν ψυχὴν του συναντῶνται τὸ πρόσκαιρον καὶ τὸ αἰώνιον, τὸ σχετικὸν καὶ τὸ ἀπόλυτον, τὸ γήινον καὶ τὸ οὐράνιον!

Εἰς τὴν ἀνθρωπίνην λοιπὸν ψυχὴν, καὶ δὴ τὴν Ἑλληνικὴν, πραγματοποιεῖται ἡ συνάντησις τῶν ἀξιών, πὺλ ἐκπορεύονται ἀπὸ τὴν Πολιτείαν καὶ τῶν ἀξιών, πὺλ ἐκπηγάζουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν!

Αὐτὸ λοιπὸν, πὺλ συμβαίνει, κατὰ τρόπον μυστικὸν εἰς τὰ βάθη τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, θὰ πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ εἰς τὴν καθημερινὴν πραγματικότητα.

Δὲν γνρίζομεν ποίαν νομικὴν μορφήν θὰ λάβουν αἱ σχέσεις αὐταί· δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν ἄλλωστε τὰ ὀνόματα· ἐκεῖνο, πὺλ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐκφράξῃ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων! Δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἄσημος θεραπαινίς!

Δι' αὐτὴν ὅμως τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖται, πρὸ παντός, καὶ ἀνάγκη τοῦ φρονήματος καὶ τοῦ βίου τῶν φορέων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνεργήματος!

Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ Ἐκκλησία· ἀλλὰ καὶ ἄγγελοι τῆς βασιλείας οἱ λειτουργοὶ της!

Καὶ ἐπειδὴ πᾶς ὅστις, ἐν τῇ διακονίᾳ του, ὅταν δὲν εἶναι ἄγγελος, μεταβάλλεται εἰς· διάβολον, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἄγγελοι, κατ' ἀνάγκην κυριαρχεῖ ἡ κόλασις!

Κόλασις σκανδάλων, κόλασις συμφεροντολογίας, κόλασις διαφθορᾶς συνειδήσεων, κόλασις ἀπαισίας καὶ φρικτῆς θὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅταν ἐκλείψῃ ὁ ἀνώτερος βίος, τὸ ὕψηλόν φρόνημα, ἡ αὐταπάρνησις, ἡ ἀγιότης!

Πῶς τότε νὰ γίνῃ ἡ Ἐκκλησία Βασιλὶς καὶ Κυρία; Εἶναι μὲν θεῖον καθίδρυμα, ἀλλὰ προβάλλεται ἐν γῇ διὰ τῶν ἀνθρώπων!

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀκριβῶς εὐρίσκεται ἡ τεραστία εὐθύνη τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας!

Ἀπὸ αὐτοὺς ἐξαρτᾶται, νὰ μὴ παραμείνῃ ἡ Ἐκκλησία ἄσημος θεραπαινίς!

ΜΟΡΦΑΙ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΥΟ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΑΣΗΜΟΙ

ΙΩΣΗΦ - ΙΩΑΝΝΗΣ

Ὁ κύκλος τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων προβάλλουν καὶ διαφόρους μορφάς, ποὺ ἡ πρωτογωνίσθησαν ἢ ἐπλαισίωσαν τὸ «μέγα τῆς εὐσεβείας Μυστήριον».

Μεταξὺ τῶν μορφῶν αὐτῶν συγκαταλέγονται καὶ δύο ἅγιοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι, καίτοι ἐστάθησαν κορυφαῖοι εἰς τὰ διαδραματισθέντα γεγονότα, ἐν τούτοις παρέμειναν ἀσημοί, ἐκουσίως ἀσημοί, καὶ δὲν ἐπεδίωξαν οὐδεμίαν προβολήν.

Θαυμάσατε τὸν Ἰωσήφ!

Θεωρεῖτε μικρὰν τὴν δρασίν του;

Κάθε ἄλλο· ὑπῆρξεν ὁ ἔντιμος ὑπασπιστὴς τῆς Βασιλείας τῶν Ἀγγέλων καὶ Πανάγνου Θεομήτορος Μαρίας! Καὶ ἐν πρώτοις, ὡς θαυμάσωμεν τὴν πίστιν του!

Τὴν ἀπειρον συγκατάβασιν τῆς θείας ἐνσάρκου οἰκονομίας δὲν τὴν πληροφορεῖται ὑπ' Ἀγγέλου μόνον ἐν ἐργηγόρει, ἀλλὰ «κατ' ὄναρ» (Ματθ. Α', 20).

Βεβαίως ἀποκαλυπτικὴ καὶ ἡ «κατ' ὄναρ» πληροφορία, δὲν εἶχε ὅμως τὸ ἐκπαλιν μεγαλεῖον μίας ἐν ἡμέρᾳ ἀγγελιοφανείας, ἢ ἐνὸς συγκλονιστικοῦ σειμοῦ παρὰ τὴν Λαμασκόν.

Καὶ ὅμως τὴν ἀπλὴν καὶ φιλήσυχον καρδίαν τοῦ Ἰωσήφ πληροὶ δέους καὶ αὐτὸς ὁ ἀδόρυβος καὶ ταπεινὸς τρόπος ποὺ γεννᾷ τὴν κατανυκτικὴν βεβαιότητα.

Ἡ σχέσις του πρὸς τὸν τεχθέντα Σωτῆρα ἦτο σχέσις οἰκειότητος καὶ θελκτικῆς προσεγγίσεως. Τὴν διαγράφει ὁ Ἀγγελὸς τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ δράματος τῆς νυκτός. «Τέξεται (ἡ Παρθένος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου) δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις (Σύ, ὁ ὑπὸ τοῦ Πανσόφου Προνοίας τοῦ Θεοῦ ἐπιλεγείς κατὰ θέσιν Πατὴρ τοῦ ἀπάτορος Υἱοῦ) τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν» (Ματθ. Α' 21).

Ὁ ἀπλοῦς καὶ ταπεινὸς Ἰωσήφ δὲν ἐπαίρεται ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐξαιρετικὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ! Δὲν κομπάζει· δὲν καταλαμβάνεται ἀπὸ τὸ ἀπαίσιον ἄγχος τοῦ ἐγωῖσμοῦ.

Ἐκτελεῖ τὴν ἀποστολήν του μὲ συνέσιν, μὲ ἀναντίρητον πειθαρχίαν, μὲ αὐταπάνησιν.

Μεταβαίνει εἰς τὰ ξένα μέρη τῆς Αἰγύπτου, χωρὶς νὰ γογγύζη· ταλαιπωρεῖται, ἀγωνιᾷ, μοχθεῖ!

Καὶ ὅμως οὐδέποτε ἐξεμεταλλεύθη τὴν προσφορὰν του αὐτῇ!

Οὐδέποτε «ἀπαιτεῖ» ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν προσωπικὴν χάριν.

Ἐθεώρει τόσο φυσικὴν τὴν προσφορὰν του, ὥστε οὐδέποτε ἐσχέφθη νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ ὡς αἰτίαν καὶ ἀφορμὴν οἰασθήποτε εὐλόγου ἀπαιτήσεως.

Ὅταν ἔληξεν ἡ ἀποστολή του καὶ ἠνδρώθη ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, διὰ τὸν ὁποῖον τόσῃ ἀγωνίᾳ ἐδοκίμασεν, (ὅταν διήνυε τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του), δὲν ἐπεζήτησεν «ἀποζημιώσιν», ἀλλ' εἰσῆλθεν

εὐχαρίστως εἰς τὴν σκιά τῆς ἀφανείας!

Μὰ καὶ δι' αὐτὸ ἀνεδείχθη ὁ ἐπίσημος ἀσημος, ὁ μέγας ταπεινός.

Ὁ Μέγας Ταπεινὸς τῆς Βηθλεὲμ ὁ Ἰωσήφ.

Νὰ ὅμως καὶ μία ἄλλη ἰσοτίμος μορφή εἰς τὸν Ἰορδάνην.

Εἶναι ὁ υἱὸς τῆς Ἑλισάβετ καὶ τοῦ Ζαχαρίου, ὁ Ἰωάννης.

Ἡ κοινωνικὴ του θέσις ἐπίζηλος καὶ σεβαστὴ· υἱὸς Ἱερέως!

Ἡ ζωὴ του ὑποδειγματικὴ καὶ θεία. «*Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου καὶ ζώην δεσμαίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον*» (Μάρκ. Α', 6).

Μίαν τοιαύτην μορφήν τὴν περιέβαλεν ὁ κόσμος μὲ ἀγάπην καὶ σεβασμόν.

«*Ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καὶ οἱ Ἱεροσολυμίται*» (Μάρκ. Α' 5).

Τοιοῦτον ἐνδιαφέρον, τοιαύτην προσέλευσιν, ἀπὸ μακρὰν μάλιστα προσερχομένων ὁπαδῶν, δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ οὔτε ὁ πλέον δεινὸς ρήτωρ, οὔτε ὁ σοφώτερος ἐπιστήμων.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ τραβοῦσε τὴν Ἰουδαίαν χώραν καὶ τοὺς Ἱεροσολυμίτας, ἦτο ὁ μαγνήτης τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς ἀρετῆς!

Ἡ ἀποκορύφωσις τῆς ἀξίας τοῦ ἀσκητοῦ τοῦ Ἰορδάνου ὑπῆρξεν ἡ Βάπτισις τοῦ Σωτῆρος!

Καὶ ὅμως, οὐδεμία ἐγκαύχησις κυοφορεῖται εἰς τὴν καρδίαν του!

Οὐδεὶς ἐγωῖσμός, οὐδεμία ἀλαζονεία τὸν ἐνοχλοῦν.

Κινεῖται μὲ τόσῃ χάριν καὶ ἄνεσιν, μὲ τόσῃ ἀπονήρευτον ἀπλότητι, μὲ τόσῃ ἀπλῇ φυσικότητι, ὥστε νὰ μὴ ἐνοχλήται ἀπὸ τὰς περὶ αὐτοῦ κρίσεις τῶν ἀνθρώπων, εἴτε εὐμενεῖς εἶναι αὐταί, εἴτε δυσμενεῖς.

Τὸ μεγαλεῖον αὐτὸ τῆς βαθείας ταπεινοφροσύνης του τὸ ἀποκαλύπτει εἰς μερικοὺς, ποὺ ἐπεζήτησαν τὴν δόξαν του, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ ἐνδιαφέρεται δι' αὐτήν.

«*Καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπον αὐτῷ· ραββί, ὃς ἦν μετὰ σου πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ὃ σὺ μεμαρτύρηκας, ἴδε οὗτος βαπτίζει καὶ πάντες ἔρχονται πρὸς αὐτόν*» (Ἰωάν. Γ' 26).

Πόσῃ συμβατικότητα κρύπτουν τὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ πόσῃ πρόκλησιν!

Ἐχθρὸν καὶ ἀχάριστον χαρακτηρίζουν τὸν Ἰησοῦν!

«*Ἴδε οὗτος βαπτίζει καὶ πάντες ἔρχονται πρὸς αὐτόν*».

Ὡς νὰ ἔλεγον· τὸ ἔργον σου, Ἰωάννη, ἐπιζητεῖ νὰ καταλύσῃ· νὰ σὲ ἐπισκιάσῃ ἐπιδιώκει!

Τὶ ἀπαντᾷ ὅμως ὁ ἐπίγειος αὐτὸς Ἀγγελὸς τοῦ

Τι τέχεται ἡ ἐπιούσα

Τὸ μεταθετόν, τὰ ὄρια, οἱ ἐκλήγιοι εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἅλτα προβλήματα τῆς Κρατ. Ἐκκλησίας. Αἱ μακροχρόνιοι συζητήσεις δὲν ἀποκαλύπτουν παράτῳ ἀδιέξοδον. Ἐν ἀδιέξοδον, τὸ ὁποῖον γεννᾶται ἀπὸ τὴν ἰδιοτέλειαν τῶν συζητητῶν. Ὁ Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως ὑπῆρξεν ὡμὸς εἰς τὴν ἐπισήμανσιν τῆς κρίσεως. «Δυστυχῶς, προσέθεσε, τοῦτο γίνεται, διότι ἡ εὐνοιοκρατία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπιβάλλει κοσμικὰ συστήματα. Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμβιβολίας, ὅτι ἐνδιαφερόμεθα διὰ πρόσωπα τῆς ἀρεσκείας μας καὶ ἄς λέγωμεν ὅτι γνώμων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ Λαοῦ».

«Ἐθνός» 10)12)62

Ἐμότερος ὅμως εἰς τὰ συμπεράσματά του εἶναι ὁ ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός. Δὲν βλέπει μόνον τὸ ζοφερόν παρόν. Φοβεῖται τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον ἐγκυμονεῖ τόσους κινδύνους. Διότι γνωρίζει ὅτι, ὅποιος σπεῖρει θνέλλας θερίζει κεραννοὺς.

Μία ἀθώωσις ποὺ σημαίνει πολλὰ

Ἄν ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἔχη τοιοῦτους φίλους τί νὰ τοὺς κάμῃ τοὺς ἐχθρούς. Ἄν ἡ χειροτονία τῶν ἐπισκόπων τῆς μεταρραπῆ εἰς κοινὸν καὶ ἀποφράζονται τὰ στόματα ποὺ φωνάζουν «ἀνάξιος» διὰ τῆς ἀσυννομηκῆς πολέμης τότε δὲν ἀπομένει παρὰ οἱ οὕτω πως ἀναρχιζόμενοι εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν νὰ κυκλοφοροῦν ἐντὸς τεθωρακισμένων αὐτοκινήτων.

Ἡ δίκη εἰκοσι τεσσάρων εὐσεβῶν χριστιανῶν διὰ τὸ φοβερόν παράπτωμα τοῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τοῦ ἡθικοῦ ποιοῦ τῶν ποιμένων τῶν ἀπετέλεσεν ἀπογύμνωσιν τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ γοήτρου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας.

Εἰκοσι τέσσαρες εὐσεβεῖς ἄνθρωποι, κατηγορούμενοι δι' ἐπίδειξιν ἀσεβείας. Εἰς τὸ ἐδῶλιον ὡς βέβηλοι, θεολόγοι, σπουδασταί, ἱατροί, οἰκοκυραί, ὑπάλληλοι καὶ μηχανικοί, ὅλοι μέλη θρησκευτικοκοινωνικῶν ὁργανώσεων, πάσης ἡλικίας καὶ μακρὰν πάθους θρησκοληψίας.

Εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ λόγοι, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ ἡμερησίος τύπος ἐπαρουσίασε τὴν ὑπόθεσιν («Μεσημβρινή» 8)12)62).

Αἱ μαρτυρικαὶ καταθέσεις ὑπερασπίσεως ἡκούσθησαν ὡς καταπέλται ἐναντίον τῶν παραβατῶν τῶν Ἱ. Κανόνων. Διότι οἱ ἱεροὶ κανόνες ἐπιτάσσουν τὴν συμμετοχὴν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐπισκοπικῆς χειροτονίας. Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς προσυπέγραψε μὲ τὴν ἀγόρευσίν του τὸ ἡθικὸν αὐτὸ δικαίωμα τοῦ λαοῦ.

«Ὁρθῶς συμμετέχει ὁ λαός. Οἱ ἀποστολικοὶ κανόνες τὸ ἐπιβάλλουν. Ἄλλοτε οἱ ἐπίσκοποι ἦσαν ἄμεμπτοι καὶ ἡλεγχον τοὺς πάντας. ».

Ἡ ἀθώωτικὴ ἀπόφασις σημαίνει πολλὰ. Ὅλοι κατανόουν τὴν σημασίαν τῆς. Ὁ εἰς ὅμως, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφορᾷ, θὰ τὴν ἀντιληφθῇ;

Ἰορδάνου;

«Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι» (Ἰωάν. Ι', 30).

Ἀσύγκριτον μεγαλεῖον αὐτογνωσίας! Κρυσταλλίνη καὶ διαυγὴς συναίσθησις τῆς πραγματικότητος.

Ποῦ αἱ φαντασιώσεις, αἱ ταραχαί, αἱ ἀνησυχίαι τῶν «παραβλεπομένων ταλέντων», τῶν «ἀγνωσμένων μεγάλων»;

Ἐπίσημοι ἄσημοι καὶ μεγάλοι ταπεινοὶ ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Ἰωάννης, ποὺ θὰ διδάσκουν μὲ τὸν τρόπον τους, ὅτι τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον δὲν ζυγίζεται μὲ κανενὸς εἶδους βαρύτητα ἢ ἐπίσημον ἀναγνώρισιν ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν αὐτοσυναίσθησιν καὶ αὐτογνωσίαν.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΓΕΝΙΚΗ ΕΙΣ ΕΥΧΕΤΗΡΙΑ

Βαθύτατα συγκεκινημένος ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν τηλεγραφικῶν τε καὶ γραπτῶν εὐχητηρίων, τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πνευματικῶν μου τέκνων, ἐπὶ ταῖς κοσμοχαρμοσύνοις ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀπαντήσω εἰς ἓνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως, ἐκφράζω διὰ τοῦ παρόντος πρὸς πάντας τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας, εὐχόμενος τοῖς πᾶσι τὸ ἀπὸ Θεοῦ ἔλεος, ἔνωσιν τῶν διηρημένων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἔτη πολλὰ καὶ κατὰ Θεὸν εὐτυχῇ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος
ὁ Ταλαντίου ΑΚΑΚΙΟΣ



Τὴν 17)30-12-62 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Τριάδος Νέων Λιουσίων, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Καλαογύρου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου ἐγένετο μετὰ τὴν πανηγυρικὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου σχετικὴν ὁμιλίαν, μυσταγωγία τις φιλανθρωπική, διὰ τῆς ἐπενδύσεως 80 ἀπόρων παιδιῶν τῆς περιφερείας ἓνα μέγα εὖγε ἀξίζει εἰς τοὺς πρωτεργάτας αὐτῆς τῆς ὥραιας χειρονομίας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

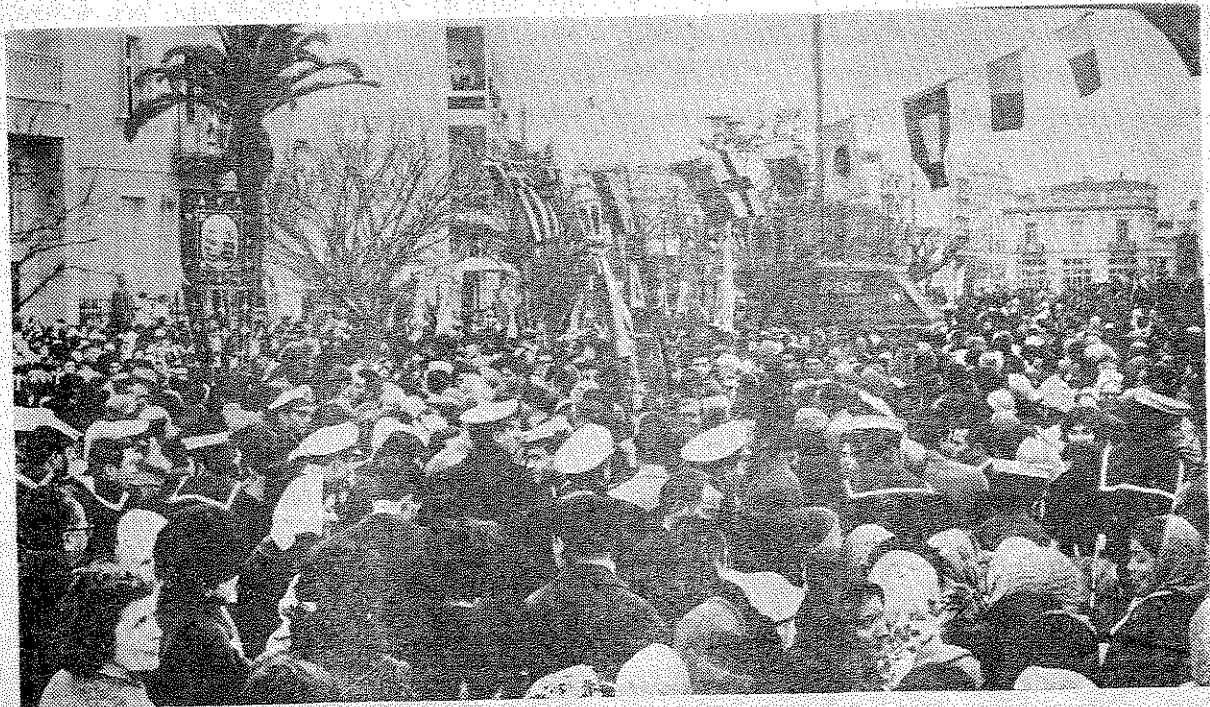
» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ



Ένα παλιρροιακό κύμα από την ανθρωποθάλασσα των Θεοφανείων

Επικίνδυνος θεωρία

Πανεπιστημιακός καθηγητής κρίνων και κατακρίνων τους αποφοίτους και τους φοιτητές εισέτι εις την Θεολογικήν Σχολήν διά την επαγγελματικήν μέριμναν πού επιδεικνύουν γράφει.

«Κατά τὸ παρελθόν ἔτος, εἶδομεν νὰ παρελαύνουν εἰς τοὺς δρόμους ἄπεργοι φοιτηταί τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων μὲ ράσα. Ἐζητοῦσαν «ἐπαγγελματικὴν ἐξασφάλισιν» καὶ ὄχι νὰ ὑπερασπίσουν ἢ νὰ παραγάγουν κάποιον ἰδεῶδες τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας ἐτάχθησαν στρατιῶται. Ἐζητήσαν ἀκόμη νὰ διπλασιασθῶν ἢ νὰ τριπλασιασθῶν οἱ ὡραι διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰ σχολεῖα, ὄχι διότι αἱ ὑφιστάμεναι ὡραι δὲν ἦσαν ἐπαρκεῖς διὰ τὴν χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας, ἀλλὰ διὰ νὰ τακτοποιηθῶν οἱ ἀδιόριστοι! Πολὺ ὀρθῶς ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τοὺς ἠρώτησε ποῖον ἦτο τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖον τοὺς ὠδήγησε διδασκάλους ἢ λειτουργοὺς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν».

«Καθημερινή» 11)12)62

Φαίνεται δηλ. ὅτι ὁ κ. Καθηγητὴς ταυτίζει τὴν ιδιότητα τοῦ ὀρθοδόξου Θεολόγου μὲ ἐκείνην τοῦ ἀναχωρητοῦ. Ὡς νὰ εἶναι ἀθέμιτος ἡ ἀξιοπρεπὴς ἐμφάνισις τοῦ Θεολόγου. Ὡς νὰ ἐξηγηρητῇ καλῶτερον τὸ ὀρθόδοξον ἰδεῶδες μὲ διδασκάλους ὁμοιάζοντας πρὸς ἐπαίτας.

Ἡ ἀντίληψις ὅμως αὐτὴ κάθε ἄλλο παρὰ διηγετεῖ τὸ γόητρον καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι ἡ ἴδια πού ἀπεγύμνωσε τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ ὅλα τὰ περιουσιακὰ τῆς στοιχεῖα. Αὐτὴ πού τὴν καθιστᾷ ἀνίσχυρον νὰ δράσῃ κοινωνικῶς καὶ πού ἀφίνει τὸν χῶρον ἐλεύθερον εἰς τὰς «φιλανθρωπίας» τῆς ξένης προπαγάνδας.

Ἀποκρούομεν βεβαίως μετὰ βδελυγμίας τὸν ἀτομι-

κὸν πλουτισμὸν τῶν πο.μένων καὶ διδασκάλων τῆς Ὁρθοδοξίας. Καταδικάζομεν ὅμως ὡς ὑποβολιμαίαν καὶ τὴν ἀντίληψιν, ὅτι οὐδεμία φροντίς δικαιολογεῖται διὰ τὴν ἀξιοπρεπὴ ἐμφάνισιν τῶν διηγητῶν τῆς. Ἡ πενία εἶναι κακὸς σύμβουλος. Ἡ ὀρθοδοξία ἀρκετὰ ἔχει ὑποστή μεχρι σήμερον ἀπὸ τοὺς πλουσίους πολέμιους τῆς.

Ἡ Θεαματικὴ παράστασις

Μόνον εἰς τυφλὸς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ὅτι ἡ βυτικανὴ σύνταξις προσορίζεται δι' ἐξωτερικὴν κατανάλωσιν. Οἱ δὲ ἤθελον ἐνωτικοὶ σκοποὶ τῆς, ὁ Θεατρικὸς σκηνοθετικὸς διάκοσμος, αἱ διαλλακτικοφανεῖς συζητήσεις ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ καταστήσουν συμπαθεῖς τὸ Βατικανὸν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅπως τὸ προσηπάθη καὶ ὁ λόκος ἐκεῖνος τοῦ αἰσωπεῖον μύθου εἰς τοὺς ἀφελεῖς ἁμνοὺς. Τοῦτο βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν «ἂν δὲν ἀνοιχθῇ τὸ παράθυρον διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ρώμην καθαρός ἀέρας». Ὁ λόγος εἶναι αὐθεντικὸς τοῦ Πάπα Ἰωάννου ΚΓ', ὅστις διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ καθαροῦ ἀέρος κατὰ θὰ γνωρίζῃ περὶ μεμολυσμένου. Ποῖον εἶναι τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον δι' ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους αὐτῆς ὅλης τῆς κωμωδίας δὲν θὰ τὸ ἐπαυράσωμεν ἡμεῖς. Προτιμῶμεν ν' ἀφίσωμεν νὰ ὁμιλήσουν ἐκεῖνοι πού δὲν εἶναι συνοφανημένοι ὡς παλαισημερολογίται. Ἰδὸν λοιπὸν τί γράφει εἰς τὴν στήλην τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἡ «Ἑστία» τῆς 20)12)62.

«Καὶ θὰ ἦτο ὀλέθριον σφάλμα, ἔάν, ἐκ τούτου, παρεσυρόμεθα, ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, εἰς τὸ νὰ νομίσωμεν ὅτι πρόκειται, δηθὲν, ν' ἀρθῶν, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, ἅπασαι αἱ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Καθολικισμοῦ δογματικαὶ διαφοραὶ καὶ νὰ καταστῇ ἐφικτὴ ἡ ἔνωσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν δεδομένου, πράγματι, ὅτι θὰ ἐπρεπε, τότε, ν' ἀπαρνηθῶν ὁ Πάπας τὸ «πρωτεῖον» του καὶ τὸ Βατικανὸν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξίν του.